

TRẬN ĐÁNH CUỐI CÙNG

Các bạn thân mến,

Cùng ngày này năm xưa(26/04/1975) , mình bị thương nặng tại mặt trận Dầu-giây Long- Khánh, Lúc bấy giờ khoảng 10h sáng.Đại đội mình được lệnh tái chiếm ấp Hưng-Nghĩa(Trảng bom,Long Khánh). Sau hơn 3,000 trái pháo (đủ loại) bắn tập trung... Mục tiêu bây giờ đã không còn um tùm cây cối nữa , nó thấp xuống để mình có thể bước lên được những mái nhà ...mục tiêu đã sẵn sàng . Đơn vị mình(ĐĐ2/ TĐ 64 BĐQ) nằm dọc theo giao thông hào áp chiến lược (đã xạt lở nhiều) cùng lúc đứng lên ,vừa bắn , hô xung phong và cùng lao lên chiếm mục tiêu... Đúng như tiền sát viên PB.(t/u Cho là bạn cùng khóa 4/71) nói trước khi mình tái chiếm mục tiêu.

" tao sẽ xin hoá lực tối đa cho mày, để... nếu không may... tao bớt hối hận vì đã không giúp gì cho bạn bè vào lúc cần nhất.". Ê Ngân,Cẩn thận vì cả tuần rồi mà tụi Sư đoàn 5 cũng chả làm được gì. -.

Có thể đúng đấy --mình nghĩ như vậy vì có cả lời hứa của Liên đoàn trưởng,tiểu đoàn trưởng, về việc tái chiếm này" cậu chỉ cần vượt qua khỏi con" rắn đỏ", nằm đó nửa giờ SĐ 5 sẽ thay thế. Đơn vị mình chỉ chiếm chứ không giữ, lúc bấy giờ mình chả thấy sợ là gì. chiếm mục tiêu ư . thì chiếm ...

Chỉ vài phút sau, đơn vị chúng tôi đã qua khỏi con rắn đỏ (đường chính của làng), phía bên kia thực ra chỉ có vài nhà chạy dọc theo con lộ và xa hơn là đồng trống. Chúng tôi tất cả nằm lại trong đội hình sẵn sàng chiến đấu.

Có tiếng depart của pháo văng từ xa..." mẹ nó, giờ này xong rồi còn gì mà bắn nữa không biết!." tiếng Depart liên tục và từ nhiều hướng khác nhau, chả biết của ta hay địch, linh tính mình cho biết không nên nằm lại lâu hơn, nên quyết định cho mấy thằng em lui lại phía sau thật nhanh, và con đường làng là khoảng trống tốt cho việc quan sát mục tiêu.....

Tiếng xèo xèo + tiếng nổ vang trời, liên tục phủ xuống...fia bên kia con đườn g "không xong rồi, mình nghĩ thế" và ra hiệu cho mấy thằng em tiếp tục lui lại fía sau, cùng với đơn vị trừ bị (cũng đã vào trong làng).Mình vẫn tại chỗ với tiểu đội súng nặng. Mặt trận bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường.

Hàng sống, chống chết...(tiếng la ó vang dội của Cộng quân vang dội khắp vùng mặt trận)." tiên sư chúng nó " tôi la to cùng lúc với những tràng đạn đại liên M-60 ,M79...và M16 của tiểu đội súng nặng nổ vang , Đơn vị bạn cánh trên cũng chẳng kém rút .rút... không có con Vịt nào vượt qua được con" rắn đỏ"(tiếng gọi thay cho con đường mòn đất đỏ) . Vài lần như thế... bây giờ ,bạn tôi còn lại

tiếp tục lui lại sau qua khỏi đội hình trừ bị....Tôi biết , với chiến thuật tiền pháo hậu xung bọn nó sẽ lại lao lên ,.mình phải hoặc lui lại thật xa, hoặc tiến lên bám sát chúng ...cùng lúc đó lệnh rút lui tôi đã nhận, nhưng theo tôi, chưa ngay bây giờ....phải đợi sau một lần phản công nữa .thật vậy đợt pháo lần này qua khỏi đầu chúng tôi đến thăm BCH íá sau...Bọn chúng tôi tiếp tục chiến đấu... bọn nó đã tràn qua khỏi con rấn đỏ và đang làm môi cho những thằng em chưa bao giờ biết chạy(ít nhất 3 năm từ ngày tôi ra trường về với đơn vị này TĐ 64/BĐQ)

Chiến trường lặng đi... "đúng lúc rồi ông thầy" , tiếng nói của thằng em mang máy nhắc, tôi đồng ý. Thật nhanh chúng tôi rút ra khỏi làng, nằm lại nơi khởi đầu : giao thông hào áp chiến lược hồi xưa. còn bọn trừ bị đâu cả rồi... ĐM nó lui xa hơn mình nghĩ. kiểm tra lại : còn nguyên vẹn hai trung đội cộng (50->60 người). lại tiếp tục chịu pháo... hình như sự fản fảo của mình chẳng ăn nhập gì cả. còn đơn vị cánh trên hy vọng.... viso (không sao cả).có tiếng gọi từ máy truyền tin, nhưng tôi chưa kịp nghe ,và lại tiếng pháo nổ xát và gần quá tôi cảm thấy như mình nhẹ đi và tai mình nghe văng vẳng những tiếng nổ đi đọp, tôi như nhìn thấy toàn bộ trận đánh từ trên cao. ,thân xác tôi nằm gầy gập bên thằng mang máy, mùi thuốc súng cùng khói bao trùm cả vùng chiến , bạn bè tôi tiếp tục chiến đấu...tôi cố gắng nâng cây M.16 của tôi lên..nhưng không thể được...sao thế nhỉ !!! cái " hàm ếch" tôi ăn người trong đó đâu rồi, và thằng "cao bồi" của tôi nữa thì như đang gọi tên tôi.... từ từ mắt tôi hình như không nhìn rõ nữa, sao thế nhỉ... Ồ cả tai nữa không nghe gì hết chỉ thấy o.o..o..o.... rồi như mình đang rơi xuống từ từ.. thật sâu ..thật sâu ...Cảm giác mình đã chết xuất hiện trong trí óc tôi lúc bấy giờ. Ồ , có thể như vậy lắm...Vậy lạy Chúa xin tha thứ cho con những gì con đã sai phạm.... rồi ..tôi không còn nhớ gì thêm nữa.

Có lẽ trong khoảnh khắc, tôi tỉnh lại, vì nghe có tiếng như ai đó đang gọi tên tôi... đúng không?... hay.....tôi lại không nghe gì thêm nữa...không biết mấy lần.....

Còn nữa nhưng ... có lẽ tôi đang bị xúc động mạnh... và không thể viết thêm hơn nữa.. thôi, để lần khác vậyVà từ đó, tên Ngân có thêm ...đuôi.(Ngân-méo)

Cũng từ lá thư của Đỗan Ngọc, làm mình nhớ Lại Chơn Thành, An Lộc... với những trận đánh của mùa hè đỏ lửa, mặc dù ngày ra trường, những mặt trận này đã bớt nhiều, nhưng mình cũng đã

từng đến đó, đơn vị mình cũng nhiều người nằm lại đó....may quá không có mình

Hôm nay đỡ chứng thật, chẳng hiểu sao mình lại viết nhiều như thế (chưa bao giờ).
Thôi vậy... Chúc các bạn một ngày thật bình an./.

Ngân323 (CA. nhân ngày 30 tháng 04/ 2007)

Click vào link này <http://www.photojpl.com/flash/08mallet.html> và xem coi kỹ thuật họ làm như thế nào?